

мръсенъ затворъ. Тя се усѣти затворена. Влага и мухълъ я облъхнаха. Очитѣ ѝ нищо не виждаха. Не, не! Като презъ черенъ димъ тя прозрѣ тамъ горе малко прозорче. Не влизатъ ли презъ него снопъ лъчи? Не трептятъ ли въ безбродния мракъ? Ето огромна ржка притвори прозорчето. Угасна слънцето въ небесата. Изходъ — никжде. Нозетѣ ѝ ждрапатъ въ мръсна калъ. Калъта се заподига приижда, стига до колѣни, до поясъ, до гуша. Ужасъ! По-добре въ гроба, отколкото тука!

Силенъ женски писъкъ процепи простора и ни потресе. Ето и детски гласове — друженъ плачъ. Ридание необуздано се дигна у Найденови. Страшната вестъ е стигнала и залѣла нещастното семейство като огнена вълна.

Мама разшири очи, дигна глава и стана. Понесе се навънъ къмъ чардака и зе да чупи ржце. За мигъ тя се зашемени и не можеше да схване до Найденови ли се отнася това велико нещастие, или до нея и тате. И пакъ се проясни мисълъта ѝ. Тя не можеше да усмири бурята въ душата си. Неи се стори, че днитѣ на живота ѝ сж се изнизали. Предъ нея бездна е зинала и я чака. Въ своитѣ дълбини тя усѣщаше, че има да я сполети нѣщо още по-страшно... Охъ, да би имала крила, тя би полетѣла, би унесла всички свои тамъ отвждъ залѣзъ-слънце, въ земята на вѣчния миръ, на вѣчнитѣ пѣсни.

Вечерни мракове зеха да припадатъ.

Мама си дойде отъ Найденови съ червени, изплакани очи. Помогнала, та окжпали и преоблѣкли мъртвеца. Изпружили го и го накитили споредъ обичая. Да можеха да му върнатъ душата, да го свърнатъ къмъ живитѣ!

Тайна е живота, тайна е и смъртъта. Тайна ни носи отъ единъ островъ на безпредѣлността къмъ другъ, за да ни понесе отново.

Мама приседна въ стаята. Пригърна мене и Митко между коленетѣ си и каза: „Сега тате ви ще дойде!“ Но мене ми се стори, че тя продума това повече да увѣри себе си, че наистина ще си дойде нейния другаръ. Тя често